

PRAKTIJKPERIKEL

OVERPEINZING OVER DE ZORG VOOR DE OUDERE MENS

Afgelopen week had ik op mijn spreekuur drie vrouwen die als verzorgende werken in verschillende verzorgingshuizen. Alle drie voelden ze zich moe en overbelast en zeiden dat ze ooit met hart en ziel hadden gekozen voor dit vak, maar de zorg die ze zouden willen geven, niet meer konden waarmaken. 'Zoals ik nu werk, voelt het niet goed.'

Ik hoor van hen dat er vaak personeelsswisseling is, dat ze voorheen als helpende tot half vier werkten, maar nu hun werkdag er al om twaalf uur op zit, waarbij de middagploeg het met eentje minder moet doen. Ik hoor van hen dat het registreren hen veel tijd kost en dit ten koste gaat van het persoonlijke praatje met de cliënt. En dat ze bijna continu met een soort gehaastheid werken, continu druk voelen.

Een van de drie is inmiddels een maand ziek thuis (haar werd gezegd dat het misschien beter was om te stoppen met het werk, maar dat ze een ideale 'vrijwilligster' zou kunnen zijn). Een van de drie heb ik geadviseerd om in ieder geval de komende twee weken thuis te blijven, aangezien ze slecht sliep, alleen nog maar kon huilen en van weinig meer kon genieten. De derde werkt nog, maar zij vertelde dat er veel gepraat wordt onderling over de werkdruk, dat ze zelf nu maar regelmatig haar over- en vakantie-uren tussendoor opneemt om de druk van de ketel te halen en dat ze opgehouden is met kaartjes sturen naar de collega's die ontslag hadden genomen, omdat hun aantal niet meer bij te benen is.

En dan zie ik, als ik een visite afleg bij mevrouw K, die bij mijn binnenkomst net van de wc komt, hoe een verzorgende liefdevol de billen schoonpoetst en helpt om de incontinentieluier en panty weer omhoog te hijsen. Op de een of andere manier raakt dit beeld me heel erg, en geeft het me een ongemakkelijk gevoel; deze vrouwen die voor een laag salaris met volle inzet zorg geven aan onze vader, moeder, onze opa, oma, onze voormalige buurvrouw, onze patiënt; deze vrouwen, die medicijnen uitdelen, eczeemplekken insmeren, gesprekken houden over het levens-einde, alert zijn op alarmsymptomen bij een verkoudheid, kortom de zaken doen waardoor de huisarts/verpleeghuisarts/speci- alist ervan op aan kan dat hun voorgeschreven beleid ook wordt uitgevoerd: deze vrouwen gaan eronderdoor en wij (de artsen/de politici/de zorgverzekeraars, kortom de vitale mensen met een stem in de samenleving) laten het gebeuren.

Ik loop als huisarts regelmatig tegen de regeltjes van het verzorgingshuis aan, regeltjes die niets toevoegen aan goede zorg. Ik erger me daaraan, maar heb vooral het gevoel dat we moeten opstaan voor al die bevlogen, ooit vol enthousiasme begonnen, vrouwen, omdat zij zelf niet zullen opstaan en met spandoeken zullen gaan lopen met 'het lukt ons zo niet meer'. Zij zullen zorg blijven geven tot ze er letterlijk bij neervallen en WAT DAN?

Heeft u ook een perikel?
Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl